

Gelijke rechten

Stel je voor: je wilt een parkeervergunning aanvragen. De gemeente stelt twee eisen:

1. Je moet een basisdocument aanschaffen van € 133,50
2. Daarna mag je de vergunning aanschaffen voor € 141,65

Totale kosten € 275,15

Nog los van de verwachting dat de inwoners van boosheid zouden ontploffen, kan ik me niet voorstellen dat je als volksvertegenwoordiger zo'n plan zouden goedkeuren. Dubbel betalen, dat is onrechtvaardig.

Maar waarom vinden we dat dan wel acceptabel als het gaat om mensen met een beperking? Om als gehandicapte automobilist te mogen parkeren op een plek die het mogelijk maakt je doel te bereiken, heb je een 'gehandicaptenparkeerkaart' nodig. Die kaart heb je niet voor niks. Je kan niet op de Bleek parkeren en de rest lopen of je kan in je handbewogen rolstoel maar een beperkte afstand afleggen. Daarom schaf je de gehandicaptenparkeerkaart in Doesburg aan voor € 133,50. Dat is op zich al wel een beetje merkwaardig. Zo laat je mensen betalen voor hun eigen handicap. Maar goed, het is natuurlijk ook wel redelijk als iedereen meebetaalt aan de voorzieningen die nodig zijn. Daarom is de -internationale- gehandicaptenparkeerkaart algemeen geaccepteerd. Maar dan moeten die voorzieningen er ook wel zijn.

In Doesburg vinden we het niet genoeg dat je door je handicap de vergunning van € 133,50 moet aanschaffen. We willen dat je daarnaast ook nog het parkeergeld betaalt dat anderen ook betalen. Die anderen betalen natuurlijk niet dubbel, die betalen alleen het parkeertarief. Het zou bij niemand opkomen om al die mensen die betaald parkeren ook nog een basisbedrag van € 133,50 te vragen. Er zou geen toerist meer naar onze mooie stad komen.

Saillante bijzonderheid: een aantal mensen met een beperking kunnen, juist door hun beperking, niet of niet volledig werken. Daardoor bevindt de grootste groep van mensen met een beperking zich op of rond het sociaal minimum. Bizar toch dat we dan van die groep dubbel parkeergeld vragen.

Wetten en regelingen staan in de weg

Op zich zou je zo'n besluit al niet willen nemen. Maar juridisch gezien kun je het ook niet nemen. Het verhoudt zich niet tot het 'VN verdrag inzake de rechten van mensen met een handicap'. Ik begrijp best dat het ondoenlijk is als volksvertegenwoordiger alle wetten en regelingen gelezen te hebben, maar hier gaat het wel om essentiële zaken. Zo geeft het VN Verdrag in artikel 9 regels voor de toegankelijkheid, in artikel 12 over gelijkheid voor de wet, in artikel 19 de rechten op zelfstandig wonen en deel uitmaken van de maatschappij en in artikel 20 over het recht op persoonlijke mobiliteit waar in lid a expliciet genoemd wordt dat dit tegen een betaalbare prijs moet zijn. Ik ben bang dat we als gemeente hier niet aan onze verplichtingen voldoen.

De wet overal juist toepassen

Dat brengt me op een ander onderwerp, waar we als gemeente mijns inziens de wet niet goed toepassen. Nog niet zo lang geleden is in Doesburg vastgesteld dat op zorg, verkregen middels een persoonsgebonden budget, bezuinigd kan worden. Ook hier zou het beter zijn als je pas besluiten neemt als je weet wat de wet daarover zegt. En ook weet wat de oorsprong van zo'n zorgvoorziening is. Bijna 30 jaar geleden constateerden medewerkers

van de Landelijke Gehandicaptenraad (nu Iederin) dat zij niet goed konden functioneren door de grenzen aan de zorg in natura. Als je geholpen moet worden bij het uit bed komen, wassen, aankleden en eten, is het vrijwel onmogelijk om als werknemer met een beperking op tijd op je werk te zijn. Ook huishoudelijke hulp in natura wordt dan alleen verstrekt als je zelf thuis bent, maar ook dat vindt je werkgever niet fijn. Zo ontstond het idee dat je na indicatie voor zorg en voorzieningen de keuze kon maken om het in natura verstrekt te krijgen of als budget. Je vraagt dus geen PGB aan, zoals nu wel eens wordt gezegd in beleidsstukken. Je vraagt zorg aan. Pas als je daarvoor geïndiceerd bent, wordt de keuze voorgelegd tussen natura en budget. De kosten zijn vergelijkbaar. Je bent immers als werkgever verplicht tot afdracht, het betalen van het loon en het vakantiegeld volgens de geldende CAO. Misschien dat 'in natura' iets meer kost omdat er een organisatie van opgetuigd moet worden en extra kosten voor management meegerekend worden. Maar in algemene zin ontlopen de kosten voor een naturavoorziening en een budgetvoorziening elkaar niet veel.

Het is dus niet rechtvaardig om degenen die (moeten) kiezen voor zorg via een persoonsgebonden budget, zo weinig te verstrekken dat zij niet in staat zijn hun wettelijke taken als werkgever na te komen en een Cao-loon te betalen. Gelukkig heeft de hoogste rechter een goede week geleden dan ook besloten dit naar de prullenbak te verwijzen (bij een zaak die voorlag van een andere gemeente). Gelukkig hoeven we dan niet in Doesburg de hoge kosten van bezwaar- en beroepszaken aan te gaan. We weten nu uit bijgaande uitspraak van de Centrale Raad van Beroep, dat het Doesburgse besluit om op de budgetfinanciering van zorg te bezuinigen tot het wettelijk minimumloon, herzien dient te worden.

Meedenken

Wellicht is het wijsheid om in Doesburg op verschillende onderwerpen een deskundige denktank in te zetten. Er zijn veel burgers die gespecialiseerd zijn in onderwerpen waar de raad besluiten over moet nemen. Misschien kunnen we deze burgers uitnodigen om voorafgaand aan de plan- en besluitvorming adviezen te geven over inhoud, wettelijke eisen en uitvoerbaarheid. Er zijn in Doesburg ook deskundige ambtenaren met het hart en verstand op de juiste plaats, maar de werkdruk is hoog. En de politiek stuurt nu eenmaal op de goedkoopst mogelijke oplossingen. Het geld groeit ook in Doesburg niet aan de bomen. Maar juist daarom is het zo belangrijk er met elkaar naar te kijken en samen, overheid en burgers, naar de best mogelijke oplossing te zoeken.

Wil Verlaan